

I9.

Az Esélyegyenlőség nemcsak a város, de az egész térség legfelkapottabb szórakozóhelye mind a mai napig, és ezen nincs semmi csodálkoznivaló. Tulajdonképpen ez a hely mozgatta meg annak idején a fantáziámat, olyannyira, hogy sikerült kifejlesztenem azt a módszert, amivel a lehető legtöbb vérhez juthatok (a lehető legkisebb vérveszteség árán). Az Esélyegyenlőséget a Hajós varázslócsalád hozta létre és üzemeltette immáron kilencedik éve. Kezdetben egy kis kocsmá volt, de aztán annyira rákaptak emberek és nem emberek egyaránt, hogy bárból hatalmas szórakozóhellyé terebélyesedett, ahol inni és versengeni is lehetett. Ez önmagában nem lett volna elég a prosperáláshoz: a siker kulcsa a Hajós család által fenntartott kiegyenlítő varázslat volt, amely az egész szórakozóhelyen érvényesült, és amelynek köszönhetően minden, a helyiségen belül érzékelhető varázserő és mágikus energia egyenlően eloszlott a bent tartózkodók közt. Ez sok mágiával bíró lényt távol tartott a helytől, hiszen aki megszokta, hogy olyan erővel rendelkezik, amivel egy átlag

halandó nem, gyakran rangon alulinak tartotta, hogy egyenrangú félként találkozzon a mágiamentes társadalommal, vagy akár a kisebb mágikus erőt gyakorló lényekkel. Egy igazi hatalommal bíró vámpír például soha nem ereszkedett volna le ilyen módon a halandók világába. Ugyanakkor ez a mágia tömegeket vonzott, hiszen a varázslatos energiák által megfélemlítettek társadalma élvezte, hogy nem feltétlenül alárendelt fél egy nála erősebb lényel szemben. A Hajós család sosem ment a szomszédba egy kis kreativitásért. Eddig még senkivel sem találkoztam, aki értette volna, hogyan hozzák létre a mágiakiegyenlítő varázshatást, bár Evelynnek jó pár tippje volt ezzel kapcsolatban; igaz, mindig hozzátette, hogy egyik módszert sem tudná ő maga megvalósítani, s több mint valószínű, hogy a család több tagjának együttes varázsereje tartja fenn a mágiát. Azt sem zárta ki, hogy a család elhunyt tagjai is besegítenek időnként a túlvilágról. Az esélykiegyenlítés azonban csak része volt a nagy ötletnek; ami igazán megmozgatta a törzsközöniséget, az a versenyhelyzetek kialakítása volt. Mivel a vámpírok és alakváltók között nagyon erős a rivalizálás kényszere, sokan közülük azért járnak ide, hogy kiélhessék versenyszellemüket anélkül, hogy ez esetleg túl sok vérvesztésbe, ne adj' isten!, az életükbe kerülne. Az Esélyegyenlőségben mindenkinek lehetősége volt az olyan sportok gyakorlására, amelyeket lehetetlen lett volna normál környezetben, eltérő mágikus tulajdonsággal bíró lények között.

A vámpírok különösen élvezik a versenyhelyzeteket, de milyen sikerélmény jut egy mezei vámpírnak? A vámpírura leugatja, csicskásnak használja, pedig ő is szeretne erős lenni. Marad az erőfitogtatás az emberek előtt, ami a jelenlegi törvények szerint elég sokba kerülhet csórikámnak, tehát a szórakozás egyetlen legális útja a sport. De ki ül le akár egy mezei vámpírral sakkozni vagy pókerezni, ha az esetleg használhatja a tudati

befolyásolás képességét? Ki akar vele dartsozni, amikor sokkal élesebb a szeme és sokkal gyorsabb a keze? Ki szeretne biliárdozni olyasvalakivel, aki egy kis telekinetikus energiával képes a megfelelő helyre pöccinteni a golyókat? Itt, az Esélyegyenlőségben viszont ezek a kérdések fel sem merülnek. Minden sporttevékenységnél van hivatalosan kirendelt bíró, aki ügyel a tisztességes versenyre, és arra, hogy a nyertes megkapja az előre megbeszélt jutalmát – se többet, se kevesebbet. Ez különösen a vérben játszott fogadásoknál életbevágó segítség. A bírók ügyelnek a mindenki rendelkezésére álló különleges képességek sportszerű alkalmazására a kialakított szabályok szerint. Ha valaki sakkot játszik, akkor például semmiféle mágia alkalmazása nem engedett. Ha valaki mágussakkot akar játszani, akkor partinként két elmébe tekintés engedélyezett. A mágiahasználatot minden bíró érzékeli – ez szintén a Hajós család egyik trükkjének köszönhető, s bár számomra felfoghatatlan, hogyan csinálják, a dolog bizonyítottan működik.

A játszóház napnyugtától pirkadatig tele van. Nem kötelező a játék senkinek. Sokan csak kibicelnek, vagy ártatlanul szemlélődnek egy ital mellett. De mindig van, aki így próbál egy kis friss vérhez, vagy éppen potya piához jutni.

Mire Endrével odaértünk, laboros barátaim már igencsak emelkedett hangulatba kerültek.

– Hello! – üdvözölt nagy hanggal és színpadias mozdulattal Taki, aki mindig leghamarabb dőlt ki a sorból. – Üdvözölnek a jövő mosóporkirályai! Erre inni kell! – kiabálta, majd elcsukló hangon hozzátette: – A kurva életbe! Aszitterem, már sose jössz meg.

– Sziasztok, srácok! – köszöntem, és kötelességtudóan legurítottam a kezembe nyomott pohárka tartalmát. A szabály az szabály: ha későn érkezel, gyorsan kell cselekedned, különben

egész estére leszakadsz a társaságotól. Nekem kábé tíz percet engedélyeztek a többiek, hogy beérjem őket, ennek megfelelően durván indítottam és még durvábban folytattam. Endre követte a példámat, de tudtam, hogy ő már vésszesen elkésett: nagyon bírta az italt; ki volt zárva, hogy aznap este még emlékezzek arra a pillanatra, amikor ő elkezd nem emlékezni.

Lakker csöndes volt és mosolygós, innen tudtam, hogy ő is megitta a magáét, és valószínűleg hamarosan lelép, mielőtt összekócolná piperkőcre fésült imidzsét, amelyet oly gondosan őrizgetett hosszú éveken keresztül. Laca és Meredek már kedvenc úttörőnőtaik obszcén átiratait énekelték a sarokban, Rác pedig egy pöpec fekete bőrkabátba öltözött alakkal nézett bánatosan egy korsó sört és egy korsó vért. A bőrkabátos alak Béla volt, egyik legrégebbi vámpírkutatás-alanyunk. Nem tudtam, melyikük van jobban megzakkanna: ember és vámpír egyaránt meglehetősen siralmas látványt nyújtottak.

Mivel mellettük volt hely, oda huppantunk le Endrével. Nagy volt a nyüzgés, és elég hangos a zene, mint mindig itt a bárban. Beljebb viszont számos hangszigetelt helyiség várta a versenyezni vágyókat – a tulajok tudták, hogy feltekert zene mellett nem virágozna a pókerüzlet. A magas székek elég kényelmetlenek voltak, én legalábbis nem szerettem őket, de valószínűleg ez is része volt a koncepciónak: ide csak kevesen jártak pusztán az italoztatás örömeért, és általában senki sem üldögélt sokáig egy helyben. Az Esélyegyenlőség óriási épületében mindenki megtalálta a magának való szórakozást, ha vette a fáradságot egy kis sétához.

Rác ritkán beszélgetett vámpírokkal, mindig azt hangoztatta, hogy csak a vérükkel áll szóba, ezért a mostani eszmecseréje Bélával jelzésértékű volt mindenki számára. Rác a padlón volt, és még egy Béla szintű alakkal folytatott beszélgetést is szórakoztatóbbnak talált, mint hogy a jövőjéről elmélkedjen a

többiek társaságában. A szemében Béla lelketlen – tehát érzéketlen – dög volt, vagyis valaki, aki nem fog sajnálkozni felette, és akivel bármi másról el lehet csevegni épp ezért. Gondolta ő. Merthogy ő nem ismerte Bélát, akit legalább olyan mélyen érintett az intézet felszámolása, mint minket, akik ott dolgoztunk. Egy bizonyos szemszögből nézve ugyanis az ő jóléti megélhetése is a mi munkánkhoz kötődött: szeretett jókat inni, és nagy mennyiségű szőkebögyösmaca-vérért hajlandó volt nekünk kisebb mennyiségű vámpírvért szolgáltatni és mindenféle tesztek elvégezni, amiken még jól is szórakozott. Különösen az agresszióteszteken.

– Ez mekkora gáz! – villantotta rám Béla túlméretezett szemfogait. Tudtam, hogy direkt csinálja; mint a legtöbb vámpír, egy kis sminkkel simán el tudott vegyülni az emberek között. Amint mondani szokta, ő frankón beleolvad a környezetébe. Mármost éjjel. Mert nappal ugyanez egyszeri és megismételhetetlen élmény lenne. – És még ezek az IQ-bajnokok. – Először nem értettem, miről beszél, aztán leesett a tantusz. Naná, hogy az intézmény bezárását elrendelő vámpírfejesek voltak terítéken. – Leszakad a pofám – hörögte, és meghúzta a korsóját. Nem törölte le a szája körül maradt vért, hanem kéjesen lenyalta, majd összerázkódott az utóízről.

– Mit iszol? – kérdeztem.

– Valami kevert rettenet. Állítólag egy kórházi szállítmányból visszamaradt vérkészítmény disznóvérral frissítve. Jobb, mint a semmi, de elég szar. – Rácz az asztalra borult, Béla pedig tovább nyavalygott. – Egyszerűen nem hiszem el, hogy lefejezték az intézetet. És hogy pont a mieink tettek be ilyen kedvesen nekünk. Lehet, hogy valamikor isteni IQ-juk volt, de azóta pokoli lények lettek, pokolian lecsökkent agysejtszámmal. Legszívesebben karót döfnék mindegyikük szívébe.

– Ezt hallottam – fordult feléje egy hatalmas, kigyúrt férfi, és felhúzta az ínyét. Ő is vámpír volt, mégpedig valószínűleg az erősebb fajtából. Furcsa volt az arca, mert az orra úgy görbült, mintha valamikor eltört volna, a vámpírok viszont általában ügyeltek arra, hogy némi illúziókeltéssel eltakarják esetleges testi hibáikat. Mind rettenetesen hiú népség volt, már akikkel eddig találkoztam. Béla ránézett a törött orrúra, elhúzta a száját, de nem pofázott vissza. A hierarchia igen kemény dolog a vámpíroknál. Rinyálni szabad, de ha meghallják és továbbadják, az nem sok jót jelent. Megvártuk, míg a hívatlan vendég arrébb somfordál, és csak utána szólaltunk meg.

– Ezek szerint téged is váratlanul ért a hír.

– Azt kérdezed, szavaztam-e róla? Nos, nálunk nincs demokrácia. Nem tudom, említettem-e már.

– Világos. – Kicsit nehezen forgott a nyelvem, de az elmém még eléggé tiszta volt.

Legnagyobb megdöbbenésemre közben Endre meghúzta Béla korsóját, kicsit meglötyögtette szájában a vért, mint más a legféltettebb borát, majd lenyelte, s vállat vonva megjegyezte, hogy ez nem is annyira tré. De amin még jobban meghökkenem, az Béla reakciója volt: nem vágta a fejéhez a korsót, mint azt normál üzem módban tette volna, hanem Endre elé tolta a maradékot.

– Megihatod, ha akarod – ajánlotta fel nagylelkűen. Igen szar lehetett.

– Kösz, nem élek vele – háritotta el Endre. – Csak szakmai kíváncsiság volt. – Én meg majd' behánytam, amint elképzeltem Endrét, amint mindenféle véreket kóstolgat. Pedig nem is vámpírológus, hanem vérfarkas-specialista. Nyilván az alakváltók sem vetik meg a vért.

– Nyers húst is kóstolatsz? – kérdeztem, egyértelműen a pia kontójára írhatóan.

– Igen – mondta Endre, és visszatért a saját italához, mintha mi sem történt volna.

– Ez undorító – néztem rá, mire Endre és Béla egyszerre húzták fel értetlenül a szemöldöküket. – Mindketten undorítóak vagytok – pontosítottam véleményemet.

Hirtelen akkora energialöket érkezett a bárba, hogy szinte kiesett a kezemből a pohár. Hátrafordultam, és láttam, hogy egy kisebb csapat lép be.

– Ismered őket? – kérdeztem Bélát.

– Ja. Még gimiből – mondta, ami azért volt meglepő, mert még soha nem gondoltam úgy Bélára, mint valaha hús-vér emberre. Pedig egykor minden vámpír az volt. Béla pedig ezek szerint nem is olyan régen. Ő kábé húszévesen vált vámpírrá, ezek a férfiak pedig jó harmincasok lehetnek. Kivéve az egyiket, aki úgy negyvenötnek nézett ki, és aki ezek szerint nem tartozott a társasághoz, csak velük egyszerre érkezett ide.

– És mindből vámpír lett? – csodálkoztam.

– Dehogyan – rázta a fejét Béla. – Nem látod, hogy ők emberek? – Nem láttam. Ilyen távolságból eleve képtelenségnek tartottam, hogy valaki meg tudjon különböztetni egy embert egy vámpírtól, és sok esetben ez közelről sem túl könnyű feladat. A kóros sápadtság ellen kifejezetten vámpíroknak fejlesztett sminkkészletek harcoltak, és sokan éltek is a lehetőséggel. A szélesebb mosoly kerülése pedig nem feltétlenül a vámpírság jele.

– Akkor meg honnan jött ez a rengeteg energia? – kérdeztem. A mágikus erőt mindenki érzi, mivel arányosan kap belőle, ezért egy nagyobb energiahullám mindenkit megérint.

– Nyilván attól a pasastól – biccentett a társasággal együtt érkezett férfi felé.

– Ez nem valószínű – ráztam meg a fejem. A férfi tökéletesen átlagosnak tűnt kopott farmerében és „farkasokkal harcoló”

feliratú pólójában. Nyilván egyike volt a farkasemberek elleni aktivistáknak. Csizmát viselt május közepén, de ettől inkább nézett ki cowboynak, mint mestervámpírnak. – Egy lény sem kavar ekkora mágiahullámot, hacsak nem igazán hatalmas vámpírúr – mondtam. – Azokat meg ismerem; ha személyesen nem is, de az aktáikat igen, és ez tuti nincs köztük.

– És nem is falkavezér az ismert alakváltó hordákban – vette közbe Endre. – Valamit elnéztetek, gyerekek.

– Lehet. Mindegy – mondtam, pedig furdalt a kíváncsiság. Szememmel követtem a csizmás férfi útvonulatát, egészen a pultig. Amint odaért, máris visszavontam magamban az átlagos jelzőt. Ugyanis nem szólt semmit, csak egy halk sziát a pultos lánynak – az egyik fiatalabb Hajós dinasztiatag volt az itt dolgozók közt –, mire ő hátrament a konyhába, majd amikor visszajött, a férfi elé tett egy nagy pohár fehér italt. Tejnek néztem volna, ha nem lettem volna biztos abban, hogy az Esélyegyenlőségben sok mindent felszolgálnak, de tejet nem. Nyilván valami különleges koktél volt a törzsvendég számára, bár ez sem tűnt túl valószínűnek, mivel törzsvendégnek én számítottam itt, és ezt a férfit még életemben nem láttam. Sem itt, sem máshol. A titok nyitja valószínűleg abban rejlett, hogy a lány máshonnan ismerte a vendéget, esetleg rokon lehetett. Sok Hajós sürgött-forgott itt, a pultnál kiszolgálóktól a bírókon át a mágiabiztosítókig. Lehet, hogy ő az egyik varázslójuk, gondoltam.

– Játsszunk valamit? – reménykedett Béla, és undorral odébb tolt a korsóját. Bélát kissé elkapattuk, ezt beláttam. Egy vámpír, aki ennyire a tápláléklánc alján helyezkedik el a nagykutyák között, nem válogathatna ennyire. – Vártam már az új projektet.

– Sajnálom, Béla, de csak azért, mert nem ízlik a disznóvér, nem fogom hagyni, hogy megcsapolj. Már be vagyok állva, ilyenkor nem dobálok.

– Akkor legyen más. A darts úgysem megy nekem olyan jól.
Kártya?

– Kösz, nem.

– Ha nyersz, két piát fizetek, ha én nyerek, egy adag vért adsz.

– Eszem ágában sincs.

– Régen bezzeg jó voltam – duzzogott látványosan, de nem hatott meg különösebben. – Hogy hívják a haverodat? – kérdezte, s fejével Rácz felé bökött.

– Rácz Andor. De ő, még ha akarna, se tudna semmibe benevezni, nem látod? – Rácz jól hallhatóan horkolt a fal mellett.

– És a másikat? – kérdezte Endre felé biccentve.

– A másik nem részeg, és tökéletesen hall téged – mondta Endre a vámpírnak, aki nem jött zavarba.

– Játszol valamit?

– Nem.

– Elég béna haverjaid vannak – jegyezte meg Béla. – Felállt, hogy lelépjen, de hirtelen ötlettől vezérelve visszafordult. – Egy huszonegyes? Ahhoz nem kell se józan ész, se biztos kéz, csak szerencse.

– Épp ezért nem. Ne erőlködj, Béla, ma nem vagyok véradó kedvemben, és kész.

– Biztos nem dartsozol? És ha te jobb kézzel dobsz, én pedig ballal?

– Szép próbálkozás volt, de mivel balkezes vagy, a válaszom: nem.

– Oké, oké. – Fogalmam sincs, hogy zavarba-jött-e. Egy vámpír ritkán pirul el. – És ha mindketten a kevésbé ügyes kezünkkel dobunk? Te a ballal, én a jobbal?

– Mondta már, hogy ma nem játszik – szólt közbe Endre, és kezét Béla vállára tette. Pedig egy pillanatra elgondolkoztam

az ajánlaton – vagyis túl sokat ittam. Csak hát, van egy rossz tulajdonságom: a függőségre való hajlam. Nem véletlen, hogy a versenyszellem hozott össze a vámpírtársadalom aljával; élveztem a stresszt, az adrenalint és legfőképp a győzelmet. Nem volt nehéz megszokni a győzelem ízét.

– Még meggondolom – csúszott ki a számon, pedig abban a pillanatban tudtam, hogy meg fogom bánni. Az se hiányzott, hogy vért adjak, ha netalántán vesztek, de az se, hogy még többet igyak egy győzelem esetén.

– Két turbomojito félpercnyi nyakharapás ellenében? – csilant fel mohón Béla szeme.

– Csak szeretnéd – mosolyogtam valószínűleg kissé lekezelően. Kezdtém felélénkülni, az alkudozás minden esetben remek bemelegítő volt. – Két turbomojito tizenöt másodpercnyi karharapás ellenében, és ez az utolsó szavam. – Tizenöt másodperc az örökkévalóságnak tud tűnni, ha a véredet szívják. Merthogy a megbűvölés mágiájából, köszi, nem kérek, semmi kedvem mások előtt részesülni az orgazmus gyönyörében. Sokan ugyan fizetnek a vámpírharapás kéjes érzéséért, de ő valószínűleg sosem dolgoztak vámpírokkal, és nem tudják, hogy egy ösztönlény általában nem képes abbahagyni azt, amit elkezdett. Ebből szép számmal adódtak problémák a múltban. (Erre jó az Esélyegyenlőség: itt tuti abbahagyja az is, aki az utcán nem tenné, különben nagyon megbánhatja.)

– Remélem, tudod, mit csinálsz! – morogta Endre, de ennél több energiát nem feccölt abba, hogy lebeszéljen a versenyről. Valószínűleg túl jól ismert. Azért ő is felállt, hogy elkísérjen az egyik dobóterembe, ahol a bírónknak bejelentettük a fogadás pontos paramétereit.

Zombidartsot játszottunk, amit legalább egyszer mindenki kipróbál, aki beteszi a lábát az Esélyegyenlőségbe. A zombidarts úgy nyolc éve jött divatba, nem sokkal azután, hogy a Hajós család belefogott a vállalkozásba. Akkor még kisebb volt a bár, darts-on és kártyán kívül nemigen lehetett mást játszani. Viszont zombidömping volt, mivel néhány nagyokos vámpír rendszeresen halottkeltéssel szórakoztatta a város lakóit. A vámpírok jellemzően itt kötöttek ki, a zombik meg jó zombi módra jöttek utánuk gondolkodás nélkül. Róluk két dolgot érdemes tudni: egyrészt olyan homály honol az agyukban, mintha azt a föld alatt hagyták volna; másrészt igen agresszívak. No, ezt az agressziót levezetendő vetették be Hajósék a nagy ötletet: dartsozzanak a zombik, ha már eljöttek ideig, és a kártyázáshoz nincs elég agykapacitásuk. Viszont, mint kiderült, a darts-hoz sem volt, a pontok összeszámolása már komoly problémát okozott a delikvenseknek, így radikálisan meg kellett változtatni a szabályokat, s végül új darts-táblát készítettek a játékhoz, amelyen kizárólag öttel osztható számok szerepelnek, mert ezeket a frissebb zombik még nagy nehezen össze tudják számolni. Nincs viszont dupla és tripla szektor, helyette vannak plusz tíz, illetve mínusz tíz pontokat érő szektorok, mivel ezek a legbonyolultabb matematikai számítások, amiket egy agyasabb zombi még el tud végezni. A tábla közepe száz pontot ér, mert azt sokkal egyszerűbb bármelyik számhoz hozzáadni, mint az ötvenet – egy zombi akár harminc másodpercen belül képes erre a műveletre, míg korábban a telitalálatok alkalmával hosszú percekre leállt a játék, annyit vitatkoztak az élőhullák az eredményen. Mondanom sem kell, a játék hamar népszerűvé vált nemcsak a zombik, hanem a bölcsész vendégek körében is,

így az eredeti dartsot ma már csupán a legelvetemültebb sznobok játsszák az Esélyegyenlőségben (jogászok és egy fizikus professzor a VKI negyedik emeletéről). Mert bár a zombik lassan elmaradoztak, miután a vámpírok rendet vágtak maguk közt a választások után, a zombidarts népszerűsége mind a mai napig tartja magát – az alapvetően bölcsész beállítottságú törzsközönségnek köszönhetően.

A szabályok is egyszerűek voltak, háromszor három dobás jutott mindkettőnknek, és minél több pontot érő szektorokat kellett eltalálni. Kezdő koromban marha sokat gyakoroltam bal kézzel is, mert néhány vámpír csak váltott kezű dartsot hajlandó játszani, és ez először nagy szívás volt. Mindkét félnek. Csak az nekik jót jelent, mert én legfeljebb a fogamat szívtam, amíg ők a véretem, és ez kellő motivációt adott a balkezes gyakorláshoz, amit Béla valószínűleg nem is sejtett. Ő nem tartozott a kétkezesekhez, így reménykedtem, hogy gyorsan szerzett alkoholszintem még elmegy célzövíznek, és sikerül legalább egyszer eltalálni a százat érő kis pöttyöt, amit a helybeliek csak zombiagnak hívnak, mert az sokkal stílszerűbb, mint az eredeti dartstábla-közép „bullseye” elnevezése, amit korábban lemagyarítottak bikaszemre, hogy a zombik is értsék. Nos, nem értették, így lett belőle végül zombiagy.

A kis terem elég gyorsan megtelt nézőkkel; megszokott dolog volt, és nem is zavart. Viszont annál jobban bosszantott, ha esetleg vesztettem, és mások elhűlve, vagy éppen hogy csöpögő nyállal, mohón nézték, amint a győztes a véretem veszi. Utálom a perverz kukkolókat.

Béla levette súlyos bőrkabátját, amelyet még nyáron is magán hordott az imidzs kedvéért (nagy szerencse, hogy a vámpírok nem izzadnak úgy, mint az emberek, különben igen gusztustalan látványt nyújtott volna – a járulékos penetráns szagról

nem beszélve), és rádobta egy asztra. A bíró a nézőknek is kihirdette a kialakított szabályokat és a fogadás tárgyát, valamint a tényt, hogy öt perce van mindenkinek megtenni a maga tétjét. Rengeteg szerencsejáték-függő lény tartozott az Esélyegyenlőség törzsközönségébe, akik maguk soha nem versenyeztek, de másokra szívesen fogadtak egy kis nyereség reményében, és inkább ide jártak, mint a fogadóirodába, mivel itt gyakorlatilag bármiben lehetett fogadni, ha emberükre (lényükre) találtak.

Meleg volt, és mivel én nem voltam olyan balfék, hogy ilyenkor nagykabátban flangáljak, nem akadt semmim, amit látványosan az asztra dobhattam volna. A légkondi ellenére még a vékony pólóban és farmer térdnadrágban is folyt rólam a víz, mivel az alkohol úgy fűtött, mint valami gyomorradiátor. Az övtáskámban tartott ezüstfejű nyilaimat le kellett adnom a portán, mivel ide nem lehet behozni olyan tárgyat, amely a mágikus lényeket megsebezheti, így előszedtem a hátizsákomból a tartalék szettet, és végeztem néhány kiábrándító próbadoást. Kicsit megnyugodtam ugyan, amikor láttam, hogy Bélának sem megy valami jól a jobbkezes dobálás, de nem éreztem úgy, hogy kezemben lenne a mérkőzés.

A fogadaskötések lezárását ismét a bíró jelentette be – alacsony, vékonyka nő volt fémkeretes szemüveggel, a klub türkizkék-fehér egyenruhájában – majd jelt adott az első kör megkezdésére. Enyém volt az első három dobás; egy hatvanöt pontot érő körrel kezdtem, ami elég jónak számít így, balkezesen. Béla lépett a vonalhoz, és hosszan koncentrált. Szemben velem kiszúrtam a cowboy pasit, aki éppen elkapta rólam a tekintetét. Bélára koncentrált, mint mindenki más a teremben, és ő meg is dobta a maga hatvan pontját. Ez jobb volt, mint amit Bélából kinéztem, és egy kicsit ideges lettem. Igaz, hogy vezettem öt ponttal, de ez semmi, ha két teljes kör hátravan.

Éreztem, ahogy megremeg a kezem az első dobásnál, és majdnem felordítottam mérgemben. Dobtam egy ötöst, ami még csukott szemmel is szégyenteljes lett volna. Béla elégedetten nyalta meg a szája szélét, amitől felment bennem a pumpa. Valahogy nem szeretem, ha előre nyalnak a medve bőrére. Megembereltem magam, és dobtam egy húsz plusz tízest. Aztán egy tizenötöst. Ez így még mindig csak ötven pont volt a második körben, és kezdtem úgy érezni, már csak Béla teljes karbénulásában bízhatok. Neki viszont esze ágában sem volt lebénulni, mindjárt nyitott egy huszonötössel.

A cowboy pasi most már határozottan engem nézett. Nyilván mások is, csak ők nem álltak épp velem szemben.

Béla dobott még egy negyven mínusz tízet, amire felmorajlott a terem, és ő óriási vigyorral engedte el a harmadik dobását. Látszott, hogy itt már lazított, ez egy tízes lett csak, de még így is ő vezetett tíz ponttal. Ittam egy korty vizet, és vonalhoz álltam. Dobtam egy tíz plusz tízest – épp hogy bent volt, de ki nem szarja le – aztán még egyet. Ez kezdetnek elég biztató volt. Próbáltam csak a dobásra koncentrálni, és kiszűrni minden zavaró tényezőt magam körül. Lazán engedtem el a nyilat, és az erősen beleállt a harminc plusz tízesbe.

Megkönnyebbültem. Ha Béla nem brillírozik, megvan a két turbomojitóm és minden csepp vérem. Persze, ha esetleg épp hetvenet dob, jön még egy kör, de erre egyelőre nem akartam gondolni. Pedig kellett volna, mert Béla egy határozott harminc plusz tízzel nyitott, amire felhördült az egész terem. Persze, egy ilyen dobás még nem a világ, nyugtatgattam magam. De hozzá egy huszonötös már igen.

A vámpírok egyszerre nyerítettek fel, Béla pedig diadalittasan nézett rám. Még volt egy dobása, de nekem már előre megsajdult a csuklóm. Szinte nevetve dobta el az utolsó nyilat, erőtle-

nül. Egy tízes szektorban landolt, de ez még így is ötten több volt a kelleténél. Viszont vámpírjaink arcáról rögtön lelohadt a vigyor, amikor a nyíl kiesett a táblából, és végül a földön landolt.

– Érvénytelen dobás – jelentette be a bíró. – Győztes a Cleopatra néven játszó játékos.

Béla játékosneve Terminátor volt, de momentán a higanycseppekre szétesett szuperrobotra hasonlított. Szinte megsajnáltam, olyan értetlenül bámulta a nyilat, amely cserbenhagyta a végén. Felvette, és messziről bevágta a tábla közepébe, persze bal kézzel.

– Egy visszavágó? – kérdezte, maga sem remélve az igenlő választ.

– Szó sem lehet róla – válaszolt helyettem Endre, aki szabályosan kiráncigált a tereméből. Mire visszaértünk az asztalunkhoz, már várt minket a két mojito.

– Kéred az egyiket? – kérdeztem Endrét.

– Még véletlenül sem.

– Sebaj – mondtam, és legurítottam az elsőt. Aztán a másodikat. Senki nem tudja, mi a turbomojitók titkos összetevője, de tény, hogy mojitoízűek, homogén zöld színük van, és egy pohárkányi is egyből földhöz dönt. Hát még kettő. – Légyszi, ma már ne engedj belemenni semmi ilyen ökörségbe!

– Oké.

– Senki nem beszélhet rá semmire. Főleg nem ilyesmire. Baszszus, majdnem vesztettem!

– Tudom, láttam. Csak azt nem tudom, miért csináltad.

– Biztos be voltam rúgva – röhögtem. Két mojito az két mojito.

– Nem. Te most vagy berúgva. Hazavigyelek?

– Igen, légyszi.

Igyekeztünk kibotorkálni. Nem dülöngéltem, de éreztem, hogy elgyengültek a lábaim. Endre megfogta a kezemet, nem

is annyira támaszképpen, inkább csak nem akarta, hogy elszakadjunk egymástól. Elég nagy volt a tömörülés a bejárat környékén. Megvártam, míg visszaadják az ezüstfejű nyilaimat, utána menetkészs voltam. Éppen kiléptem volna az épületből, amikor valaki utánam szól:

– Borbíró Borbála? – Hátrafordultam.

– Igen. – A cowboy pasi volt. Ősz haja messzebből idősebbnek mutatta, közelről viszont már inkább negyvenesnek gondoltam volna; valójában nehéz volt megsaccolni a korát: késszürke, élénk szeme sokat fiatalított rajta. Az arcvonásai viszont kemények voltak, az álla és az orra egyaránt markánsak. Napbarnított bőre illett a cowboy-imidzshez, de sejtettem, hogy nem tehenészfiú.

– Beszélhetnénk pár percet?

– A hölgy ma már nem beszél senkivel – mondta Endre, és kötelességtudóan kituszkolt az épületből. A cowboyt azonban nem lehetett lerázni, jött utánunk. – Nem versenyzik senkivel, és nem hagyja rábeszélni magát semmire.

– Értem – mondta a cowboy Endrének, majd felém fordult.

– Beszélhetnénk pár percet? Esetleg a testőre nélkül?

– Nem. – Ez megint Endre volt. Megvolt az a jó tulajdonsága, hogy komolyan vette a feladatait, még ha ezt sokszor nem is feltételezte róla az ember.

Megdördült az ég. Na, még csak az kell, hogy egy jó kis nyári záport is kapjak a nyakamba, gondoltam. Endre autója az Esélyegyenlőség óriási parkolóházában állt, addig talán nem ázunk el. Mehettünk volna persze a felszín alatti összekötő alagúton is, és akkor ez a probléma fel sem merül, de a felszíni kijáráshoz közelebb voltunk, és ott adtam le a nyilacskaimat. Talán mégsem fog esni, gondoltam, mivel felhőket nem láttam. Viszont a szél felerősödött, és most már egy kis kabátka is jól jött volna.

– Ki maga? – kérdeztem, miközben megfordult velem a világ. Mélyet lélegeztem a vihar előszeléből, hátha nem kavarodik fel a gyomrom visszafordíthatatlanul.

– A nevem Sebes Attila. És azért jöttem, hogy munkát ajánljak. Úgy tudom, szüksége lenne egy állásra.

– Endre, erre válaszolhatok?

– Persze – vont vállat a barátom, mint akit végképp hidegen hagy az ügy. – Holnap délután, ha már kijózanodtál. Nem szeretném, ha elvállalnál valami lepra melót lepra pénzért sok lepra vámpír között. – Tudtam, hogy igaza van.

– Hallotta a testőrömet – mondtam a cowboynek. – Áll az ajánlat holnap délutánig?

– Itt a mobilszámom. Hívjon fel, amint... kijózanodik. – Nem tudtam nem észrevenni lesajnáló tekintetét, amivel végigmért. – Vagy előbb. Legyen inkább délelőtt.

– Délután – mondta Endre. – Bármi, amit délután kettő előtt aláír, érvénytelen. Hall engem?

– Hívjon fel! – ismételte a cowboy, és a kártyáját a kezembe csúsztatta. Automatikusan rázárultak az ujjaim a papírra, amely aztán szinte magától a zsebembe vándorolt. A férfi sarkon fordult, és egy szempillantás alatt eltűnt. Az állapotomból fakadóan persze a szempillantásom valószínűleg elég hosszú ideig tartott. Mindenesetre, amikor újra láttam magam előtt az utcát, a cowboy már messze járt, Endre pedig épp telefonált. Lassan összeraktam, hogy taxit hív, mert ő sincs vezetőképes állapotban – bár ez rajta nem látszott. Mellettem semmiképp. Két perc múlva megérkezett az autó, beszálltunk, aztán arra ébredtem, hogy másnap van. Minden értelemben.

21.

Az első dolog, amit megláttam a csipáimon keresztül, Endre alsónadrágja volt. Benne Endrével. Hányynom kellett, de ez nem volt összefüggésben a látvánnyal: jól mutatott egy szál gatyában.

– Helló! – mondta, amolyan na-végre-hogy-felébredtél hang-súllyal. – Kávét?

– Kérek.

Endre lakása igazi legénylakás volt, de látszott rajta, hogy tulajdonosa nem nagyon használja. A konyhában az asztalon egy tányérnyi hely állt üresen, a szobában az egyetlen szabad vízszintes felület az ágy volt. Mivel abban én feküdtem, adta magát a kérdés, vajon Endre hol éjszakázott. Naná, hogy mellettem. Mert a földön dobozok, ruhakupacok és egyéb tárgyak voltak szétszórva, egy zsebkendőnyi helyet sem hagyva szabadon. Először arra gondoltam, hogy jellemző, ilyen az én formám: krónikus pasihiányban szenvedek, s amikor végre egy épkezláb pasas (na jó, határeset) ágyába kerülök (benne a pasassal), akkor én szépen átalszom az éjszakát. Jobban meggondolva viszont valószínűleg nagy mázlim volt, hogy így alakult. Utálok az egyéjszakás kalandokat, főleg, ha nem is emlékszem rájuk.

– Elmegyek az autómért, addig rendbe hozhatod magad – mondta, miközben felöltözött. – Azt a főszertert viszont még nem hívhatod fel egy óráig.

– Kicsodát? – kérdeztem értetlenül.

– A vadőr fazont. – Még értetlenebbül néztem rá, de aztán kezdett derengeni az éjszaka.

– Ja, a cowboyt. – A zsebembe nyúltam, és előhúztam a névjegykártyát. Egyből rájöttem, miért aludtam olyan kényelmetlenül. A szűk farmer nem a leghálásabb hálószerkő, még

akkor sem, ha csak térdig ér. – Oké, menj csak. És köszí, hogy hazahoztál. Mármint hogy idehoztál.

– Nem tesz semmit. Két embernek ugyanannyi a taxi, mint egynek. – A praktikum mindenek előtt.

Amint meghallottam az ajtócsapódást, kikászálódtam az ágyból. A gyomrom eléggé háborgott, de nem vészesen. Nem kívántam egy falatot sem enni – még szerencse, Endre hűtőjéből nem szívesen szolgáltam volna ki magam. Az oké, hogy ő megeszi, amit éppen talál benne, de mint tegnap kiderült, az ő gyomra a nyers húst is bírja. Ez után a gondolat után úgy döntöttem, mégis jobb, ha hanyok.

Egy rókabundával könnyebben végre elgondolkodhattam sürgős tennivalóimról, szám szerint kettőről: felhívni Bowmant és felhívni a cowboyt. Úgy döntöttem, mivel a cowboyt munkaügyben kell megkeresnem, vele kezdek, hátha utána okosabb leszek, és Bowmannek is be tudok számolni valamiről. Abban ugyanis biztos voltam, hogy ha idehaza nem találok egy valamireláló állást, akkor Bowman lesz életem következő állomása – munkaügyben legalábbis. Lakker erőfeszítéseitől komolyan meghatódtam – nem gondoltam volna, hogy nekiáll munkát keresni szegény kirúgott alkalmazottjának –, de nem akartam ismeretlen helyre menni. Ha már menni kell, menjek messzire és egy biztosan jó helyre. Ilyet pedig momentán csak egyet tudtam.

Minden porcikám némi felüdülés után vágyott, így Endre távollétében megszavaztam magamnak egy zuhanyt. Csak langyos víz jött, de nem zavart. Visszabújtam az előző napi alsóneműmbe – ez már inkább. Egy pillanatra elfogott a vágy, hogy feltúrjam a lakást, hátha lapul valahol egy friss bugyi, de ez nem tűnt túl valószínűnek. Viszont az egyik szék háttámlájára borítva láttam egy tisztának tűnő pólót. Öblítőillata volt, és nem hányásszaga, így házigazdám utólagos engedélyével gyorsan

magamévá tettem. Lógott rajtam, de még az „ember embernek farkasa” felirat sem vette el a kedvemem, pedig ez a jelmondat egy likantrópkutató ruhadarabján új értelmet nyert. Tisztának éreztem magam, és már csak egy fogmosás hiányzott. De legalábbis egy jó erős rágógumi. Abból viszont csak használtat találtam az egyik tányér peremére ragasztva, így végül fél tubus fogkrémmel és az ujjammal mostam fogat.

Előhúztam a cowboy névjegykártyáját. Nem volt rajta más, csak a név és a mobilszám, meg egy cégnév: Medi-Seal. Ismertem a hozzá tartozó épületkomplexumot, de csak kívülről. Magáról a cégről nem tudtam semmit. Sebjaj, gondoltam, ez most úgysis változni fog. Bepötyögtem a számot a mobilomba, nagy levegőt vettem, és megnyomtam a hívógombot.

– Halló. – Felismertem a hangját.

– Halló, itt Borbíró Borbála beszél.

– Igen. Örülök, hogy felhívott. Nos, szeretném, ha mielőbb sort keríthetnénk egy személyes beszélgetésre. Magáért küldök egy autót, rendben?

– Tessék? – Nem hittem a fülemnek. – Vagyis nem, először szeretném tudni, miről van szó. Ne raboljuk egymás idejét, ha eleve nem érdekel a dolog.

– Érdekelni fogja. És nincs meghatalmazásom telefonon megbeszélni a dolgokat. – Bakker! Miért kell nekem mindig ilyen rohadt határozott pasikkal összefutnom?

– Rendben. Délután bemegyek – sóhajtottam.

– Legyen inkább most. Effektíve már úgysis délután van. Hova küldjem a kocsit?

– Sehová. – Kezdtem ideges lenni. Az oké, hogy nagyjából átestem a megtisztulási folyamaton, de a gyomrom még mindig nem volt a régi, és az öltözékem sem egy állásinterjú után kiálltott. – Most nem alkalmas.

– Feltételezem, nem a munkahelyi teendői foglalják le ennyire. – Mintha kissé ingerült hangot hallottam volna.

– Valóban.

– Nem érdekel, ha másnapos. Nem érdekel, ha whiskyszagú. Nem érdekel az se, ha az ölembe hány, de szálljon be abba a rohadt kocsiba, mert sürgősen beszélnünk kell. – Nem emelte fel a hangját, ami rosszabb volt, mint ha ordított volna. Én tulajdonképpen szeretem, ha valaki kiabál, mert az szinte feljogosít arra, hogy én is visszaüvöltssek rá. Így viszont nekem is nagyon visszafogottan kellett közölnöm a véleményemet:

– Kapja be – mondtam a tőlem telhető maximális udvariassággal.

– Ezt vehetem igennek? – kérdezte a cowboy szenvtelenül. És szemtelenül, mire én jól berágtam.

– Tudja mit? Nem! Semmi kedvem olyan helyen dolgozni, ahol ilyen taplókkal próbálják becserkésztetni az embereket.

– Nem velem kell majd dolgoznia, ha ez megnyugtatja. És nem sürgetném ennyire, ha nem lenne kurvára fontos. – Szívesen mondtam volna, hogy nem érdekel az ajánlata, de igazság szerint majd' meghaltam, hogy végre megtudjam, miért ez a nagy felhajtás és kinek kellhet az én munkám, miután faszán felszámoltak minden vámpírkutatással kapcsolatos tevékenységet az országban. Persze, lehet, hogy ez is valami külföldi érdekeltség lesz, vagy valami, aminek köze sincs a vámpírokhöz, de akkor mi egyéb lehet, mint célba dobás, mert másban speciel nem rúgok labdába, hogy egy szép képzavarral éljek. Győzött a kíváncsiság.

– Rendben – vontam meg a vállam, bár ezt úgysem láthatta cowboyunk a drót túlsó végén. – De emlékezzen mindarra, amit mondott!

– Arra, hogy nem kell velem dolgoznia?

– És arra, hogy nem érdeklí, hogy nézek ki. És az ölbe hányás is esélyes, ha nem képes várni még egy órát.

– Bevállalom, csak induljon már!

– Nem azt mondta, hogy kocsit küld?

– Dehogynem. Mire leér a lépcsőn, ott lesz az autó.

– Kétlem – ingattam a fejem kárörvendően. Ezt se látta, de jólesett. – Mivel éppen nem otthon vagyok.

– Tudom – jött a válasz, ami ráfagyasztotta a vigyort az arcomra. Ennek a szemétnak volt képe követni minket éjszaka. Kell ez nekem? – Akkor indul?

Én, hülye, elindultam. Tudtam jól, hogy nem kéne, de a kíváncsiság már szinte tapintható lyukat fúrt az oldalamba. Legfeljebb nemet mondok, biztattam magam. Mert akkor azt még nem tudtam, hogy innentől kezdve már nem mondhatok nemet. Semmire.

22.

Nem tudtam biztosan eldönteni, mitől vagyok rosszabbul: a gyomorforgató kocsikázástól, vagy attól, amit az imént hallottam. A cowboy tegnapi szerkójában ült az asztal túloldalán és engem nézett. Én meg az asztalra kitett fémkeretes fényképet, amelyen két kiskölyök vigyorgott, mint a vadalma. Kábé anynyira hasonlítottak a cowboyra, mint én Janet Jacksonra. Tuti, hogy a postás is benne volt a dologban, gondoltam. Tekintetem visszavándorolt a cowboyra, aki még mindig arra várt, hogy kimondjam a boldogító igent – csak hogy én egyáltalán nem voltam meggyőződve arról, hogy ez az engem is olyan boldoggá tenne, mint őt. Óvatosan tehát csak annyit mondtam:

– Azt hiszem, mindjárt hányni fogok. A mosdó?

– Kikísérem – mondta, de ezzel már elkésett: amint felálltunk, és a közelembbe jött, én szépen, sugárban lehánytam. Végül is, csak a csizmája orrát és talán a nadrágja szárát egy kicsit. Bár más körülmények között ettől eléggé zavarba jöttem volna, ezúttal úgy éreztem, hogy még csak bocsánatot kérnem sincs miért. Én szóltam előre, ő pedig vállalta a kockázatot. Mindjárt jobban éreztem magam. – Oké – mondta a cowboy. – Menjünk át az én irodámba, és ott folytassuk! – javasolta, mintha mi sem történt volna.

– Miért, ez nem a maga irodája?

– Dehogyan – nézett rám döbbenet. – Ez az egyik kollégámé. Amikor beígért egy hányóprogramot, gyorsan visszaöltöztem a tegnapi ruhámba, és lefoglaltam ezt az irodát délutánra. A kollégám úgyis szabadságon van a héten.

– Fog neki örülni.

– Észre sem fogja venni.

Egy emelettel lejjebb mentünk, és egy gyors mosdóbeli vizit után egy kisebb, sokkal puritánabb berendezésű irodába vezett. Nem semmi pasas, gondoltam. Nem szégyellt valamelyik főnök szobájában hánytatni, csak hogy az ő kis kuckója tiszta maradjon. Megérdemelné, hogy ide is ejtsek egy rókabőrt, futott át az agyamon, de erre már nem sok esélyt láttam. Végre jól volt a gyomrom. Ettől azonban még nem változott meg a helyzet, hogy sarokba lettem szorítva.

– Kér egy pohár tejet? – kérdezte. – Jót tesz.

– Igen, azt hiszem, ez jó ötlet – mondtam.

Az egyik szekrényhez lépett, amelyről gyorsan kiderült, hogy szobai hűtő. Jó lett volna, ha csak ennyi derül ki. De sajnos nem tudtam nem odanézni, amikor kinyitotta, és így látnom kellett a tartalmát is. Benyúlt a felső polcon sorakozó fehér lötyis kancsók egyikéért, majd két pohárba töltött a tejből. Az egyiket

elém rakta, a másikat pedig maga elé. A hűtőszekrény ajtaja magától visszazárult. Eltűntek szemem elől a tejeskancsók. És eltűntek a hűtő nagyobb részét elfoglaló vörös lötyis üvegek. Azokban nem tej volt, az tuti. Elég sokáig dolgoztam a VKI alkalmazottjaként ahhoz, hogy felismerjem a vért, bármilyen formájú üvegebe vagy ampullába töltsék is azt.

– Nem látszik vámpírnak – szaladt ki a számon.

– Nem is vagyok az – mondta. – De ha aláírja végre azt a titoktartási nyilatkozatot, akkor ezt is megmagyarázom. – Ezzel vissza is kanyarította a témát oda, ahonnan sikeresen elmanővereztem a jól irányzott rókaakcióval. – Értse meg, enélkül nem szolgálhatok több információval. – Nem értettem meg, és ez nyilván látszott rajtam. – Mégis, mi a probléma egy egyszerű titoktartási nyilatkozattal? – érdeklődött alig leplezett feszültséggel. Farkaszemet néztünk. Mi és rajtunk a két póló is. Más körülmények között valószínűleg viccesnek találtam volna, hogy állásinterjúra jövök egy „ember embernek farkasa” feliratos, a méreteknél két számmal nagyobb pólóban, és az esetleges leendő munkaadóm egy „farkasokkal harcoló” (szerintem a méreténél egy számmal kisebb) pólóban próbál aláíratni velem valamit, amit én nagyon nem szeretnék, de most nem voltam mosolygós kedvemben.

– Az a probléma – mondtam –, hogy a titokban tartandó dolgok általában nem jók. Nyilván megvan az oka, amiért nem szeretjük a titkos infókat mások orrára kötni. Előre tudom, hogy nem fog tetszeni, amit hallani fogok, ezért nagy valószínűséggel nemet mondok majd egyébként nagyon kecsgetető ajánlatára. Viszont nem vagyok meggyőződve arról, hogy utána nyugodtan kisétálhatok, és nem fog egy dühöngő vámpír rövid időn belül megtalálni, és tenni arról, hogy még véletlenül se fecsegjek.

– Ez érdekes – válaszolta a cowboy, és továbbra is elmélyülten nézett engem. Ujján idegesen megforgatta jegygyűrűjét, aztán hátradólt széles bőrfoteljében. – Ha ezt feltételezi rólam, akkor azt miért nem, hogy idehozom azt a dühöngő vámpírt, hogy addig játszadozzon magával, amíg végre-valahára el nem fogadja a melót?

– Ezzel most nem nyugtatott meg különösebben. – Jó lett volna rágyújtani, de az irodában egy kósza hamutartó sem akadt. Nem ment jól a leszokás a virtuális pasimról, mert bár Antonius továbbra sem nyilatkozott találkaügyben, én még adtam neki egy kis gondolkodási időt ahelyett, hogy szépen leálltam volna az internetezésről, és inkább szimplán kiábrándult dohányossá váltam volna. Ehelyett kiábrándult, láncdohányos Antonius-függő lett belőlem, amiről tudtam, hogy abszolút helytelen, mégsem voltam képes megtenni a megfelelő lépést. De hát, őszintén, csoda ez? Ilyen férfiakkal hoz össze a sors, mint ez a cowboy, aki táncot jár az idegeimen, és akitől a hideg futkos a hátamon. Ehhez képest Antonius maga volt a megtestesült csáberő, még a monitor túlsó oldaláról, látatlanban is.

– Nézze, Borbíró kisasszony – ahogy ezt a pár szót kipréselte a száján, libabőrössé váltam –, sajnálom, ha ennyire rossz benyomást tettem önre. – Nem sajnálta. De megtanították, hogy kell ilyen szituációban beszélni az emberekkel. – Én a Nemzetbiztonsági Hivatalnak dolgozom. – Kicsit elkerekedhetett a szemem, bár próbáltam megőrizni hidegvéremet. – És ha elfogadja az állásajánlatunkat, akkor ön is itt fog dolgozni. Magyarazzam még, hogy miért kell aláírnia azt a nyilatkozatot?

– Nem. – De azért nem kapkodtam a toll után. – Hol a jelvénye?

– Miért, meg tudja állapítani, hogy valódi-e?

– Nem. De ha nem is tud jelvényt mutatni...

– Tessék. – Előhúzta farmerja hátsó zsebéből. Úgy nézett ki, mint egy jelvény. A cowboy ugyan nem hasonlított a titkos ügynökökre a filmekben, de el tudtam képzelni bevetésen. Nem volt nagyon kigyúrva, az ő feladata nyilván nem a fizikai erőfitogtatás, de negyvenesen is fittebb volt, mint egy átlagos harminc-éves. Engem minden kétséget kizáróan fél kézzel lenyomna, bár ezzel még nem mondok sokat. Olyan szinten eltunyultam az elmúlt években, hogy az számított volna csodának, ha valaki nem bír fél kézzel lenyomni. Az, hogy valaki vámpírokkal dolgozik együtt, nem sokat dob a fitnessprogramján: én hamar rájöttem, hogy fizikailag úgysem tudom felvenni velük a versenyt, ergo fölösleges ebbe bárminemű energiát feccölni. Maradt az agymunka és a dobótechnikám fejlesztése.

Kár volt ezen gondolkodni. Az az állás már nincs, és nem is lesz hasonló, köszönhetően mindenféle titkos záradékoknak, ami az egyik oka volt annak, hogy nem akartam semmiféle nyilatkozatot aláírni. Ennek ellenére fogtam a tollat, és az élém tolt papír aljára biggyesztettem a nevemet. Ahogy Jerome vámpír is megmondta mind a kétszáznegyvenhat évével: a nőknek két olyan tulajdonságuk is van, amit évszázadok alatt sem képes megszokni egy férfi: a tökéletes következetlenség és az ezzel párosuló, kielégíthetetlen kíváncsiság.

A cowboy hátradőlt, egy pillanatra lehunyta a szemét, s közben megpróbált elnyomni egy ásítást. Eddig nem vettem rajta észre a fáradtság jeleit, pedig jobban belegondolva, valószínűleg kevesebb alvás juthatott neki, mint nekem. A szeme nem volt karikás, acélkéksége most is hihetetlen fényel csillogott, de az volt az érzésem, hogy az alatt az elnyújtott pillanat alatt, amíg nem nézett rám, megpróbálta kipihenni az éjszaka fáradalmait. Mintha ez sikerült is volna, mert amikor újra kinyitotta a szemét, felpattant a székéből, mint valami energiabomba.

A hűtőszekrényhez lépett, és újból megtöltötte a poharát friss, hideg tejjel. Én ezúttal passzoltam, ő viszont úgy lehajtotta a kábé három deci tejet, mint más a három cent pálinkát, mintegy megpecsételendő, hogy legalább idáig eljutottunk a tárgyalásokban. Vagy a következő menetre készült fel így. Ki tudja? Aztán beszélni kezdett, miközben fel s alá járkált az asztala és a hűtőszekrény közt. Én nem moccantam a székemről, sőt örültem, hogy ülök. Átfutott néhányszor az agyamon, vajon tényleg sikerült-e már kijózanodnom, mert amit hallottam, inkább hangzott hallucinációként, mint realitásként. Mert – kérdelem én – mennyire hihető az a sztori, hogy a titkosszolgálat ügynökeként be kéne épülnöm a vámpírok közé, különben nagy gáz lesz az egész országban?

23.

– Mit tud az IQ vámpírokról? – kérdezte a cowboy, s az arc kifejezése a rémálmaimból jól ismert vizsgáztató professzorét tükrözte, még boldogult egyiptológus koromból. Kirázott a hideg.

– Nem sokkal többet, mint mások. Külön kasztot alkotnak, nem sokkal volt „szerencsém” személyesen is találkozni. – Megborzongtam. Eszembe jutott az éjszaka, amikor életemben először és utoljára vámpírszínházba mentem egy IQ vámpírral, csak hogy az agyas agyarasok megleckéztessenek és eltántorítsanak a munkámtól. Nem jött be nekik, de azt a napot nem fogom elfelejteni. – Ők a nagy IQ konferencia vámpírtámadásának áldozatai – mondtam –, legalábbis ez a hivatalos verzió.

– Ezt hogy érti? – Ezzel a kérdéssel végleg beállt a vizsgálófeeling. A lábam remegni kezdett, a tenyerem pedig izzadni.

– Úgy, hogy valójában az IQ vámpírok magvát az IQ konferencia azon tagjai alkotják, akikben az intellektus felülírja az ösztön igényeit. Ez nem volt igaz a kérdéses konferencia valamennyi vámpírrá tett résztvevőjére, őket hamar ki is köztöltötték. Ez egyúttal azt is mutatja, hogy az IQ vámpírok ugyanúgy szervezett közösségbe rendeződnek, mint a vámpírok többsége. – Más kérdés, gondoltam, hogy én leginkább a magányos vámpírokkal tudtam együttműködni, és őket sokkal jobban ismerem, mint a különféle vámpírbandák tagjait. – Így aztán, hogy tartani tudjanak egy többé-kevésbé biztonságosnak mondható létszámot, időnként felvesznek egy-egy új tagot, akinek meg kell felelnie az általuk felállított követelményeknek. Ha jól hallottam, szó szerint felvételiztetnek. Felvettek néhány nagy öreget is, ami sokakat meglepett, pedig tulajdonképpen logikus lépés volt. Ha egy közösség csak fiatal vámpírokból áll, akármennyire okosak, előbb-utóbb kicsinálják őket.

– Így van. Nagyon jó. Ezek szerint azért mégiscsak többet tud az átlagnál. – Ez a mondat az egyiptológia szakon egy kettesre volt csak elég, így nem tudtam, a cowboy valójában mennyire elégedett. A vizsgadrukk viszont enyhült, és én folytattam.

– Ha véletlenül ösztönvámpírt vesznek fel, ami gyakran megesik, mivel ők vannak abszolút többségben, ugyanúgy kivetik maguk közül, mint régebben. Igen zárt közösség ez, magasra teszi a léceket. Viszont élvezik a kormány támogatását, elvégre ők adják a kormánytagok tanácsadói körének mintegy nyolcvan-kilencven százalékát. – Megtorpantam. Ez a szám ijesztően magas volt, de sajnos teljesen reális, mivel az IQ konferenciát ért támadás során úgymond „elhulltanak legjobbaink”, és hirtelen nagy úr támadt a használható koponyák terén. Főleg a politikai életben, ahol azelőtt sem IQ alapján választottunk képviselőket. A cowboy bólintott, én pedig folytattam. – Ezek

az übertvampírok gyakran kerülnek konfliktushelyzetbe az ösztönvampírokkal, de sikerült kialakítaniuk egyfajta egyensúlyt. Jól taktikáznak. Nekik köszönhetjük a jelenlegi kormánypárt kampánysikerét is, no meg a kormányprogramot, amely egyben garantálja a sértetlenségüket. És az állásom megszűnését – tettem hozzá keserűen. Erről eszembe jutott egy szakmai vonatkozású infó. – Állítólag ők is imádnak versenyezni, mégsem járnak le az Esélyegyenlőségbe. – Úgy éreztem, most már én is kérdezhetek. (Felemelő volt, hogy ezúttal nem a következő vizsgaidőpont után kell érdeklődnöm.) – Miért, mi van az IQ vámpírokkal?

– Ezt szeretnénk mi is megtudni. Az ön segítségével.

– Sajnos, mint említettem, velük egyáltalán nem állok kapcsolatban. Nem nagyon vegyülnek a pórnéppel, ha érti, mire gondolok.

– Persze hogy értem. De hadd világítsam meg a problémát! Vámpírtanácsadóink lassan két hónapja nem jelennek meg az üléseiken. Leállt a kormány munka, megbénult a döntéshozatali mechanizmus. Múlt hónapra ki kellett volna dolgozni egy új, komplett gazdasági programot és adóreformot, de ehelyett a kormány tevékenysége annyiban merül ki, hogy újabb és újabb üzeneteket és követeket küldünk a vámpírokhoz, miközben újabb és újabb kamunyilatkozatokat írunk a sajtókonferenciákra, amelyeken azt bizonygatjuk, hogy minden remekül halad, a tervezetek szerint. Csak annyit tudunk, hogy válságos helyzet alakult ki a közösségükben, és a probléma elhárítására koncentrálnak, de hogy mi ez, és miért akadályozza meg a munkát, azt nem. Ha kiderülne, mi a gond, talán megoldhatnánk, de addig. . .

– Világos. A vámpírok furcsa népség, másképp gondolkodnak, reagálnak, mint mi. A belső ügyeikbe soha nem engednek beavatkozni.

– Épp ezért van szükségünk önre.

– Sajnálom, de ki kell ábrándítanom. Innen nem tudom kitálalni, mi miatt hanyagolják tanácsadói kötelezettségeiket.

– Nem is innen kell – mondta, és odébb tolt a tejespoharát az asztalon. Tudtam, hogy újabb felvonás kezdődik. – Hanem belülről. Be kéne épülnie.

Jó, hogy nem neveztem be egy újabb tejespohárra, mert úgy elkapott a röhögés, hogy minden tejben úszott volna. És üveg-szilánkban.

– Ez nagyon vicces – mondtam végül levegő után kapkodva. – Melyik idióta exkollégámnak köszönhetem a beugratást? Bakker, majdnem tényleg beszoptam ezt a titkosszolgálati dumát. Az a titoktartási nyilatkozat nagy ötlet volt.

– Nem viccelek – mondta a cowboy kissé feszengve. – Az iroda tényleg be van kamerázva, de biztonsági okokból. Ez nem egy beugratós műsor.

– De, ez egy beugratós műsor – oktattam ki, amikor végre egyenletesebbé vált oxigénellátásom. – Nincs ugyanis még egy olyan marha, aki ilyesmit javasolna. Vámpírok közé nem lehet beépülni, ezt egy óvodás is tudja. Legalábbis emberként.

– Jó, lehet, hogy a beépülés kicsit túlzó kifejezés volt. De elmehetne körülnézni és tájékozódni egy kicsit.

– Erre nincs a titkosszolgálatnak embere? Mi a fenére költik az adómat, ha nem erre?

– Ahogy az előbb épp ön mutatott rá, ezeknél a vámpíroknál nem lehet csak úgy látogatást tenni.

– Vagyis nekem sem fog menni.

– Hacsak nem élünk egy talán soha vissza nem térő lehetőséggel.

– Ami micsoda?

– Ami az idei felvételi.

– Ami nyilván nagyságrendekkel húzósabb, mint a titkos-szolgálat felvételi rendszere, ha itt csak és kizárólag kretének dolgozhatnak – mondtam kedvesen. Ez már az a szint volt, amin felhúzni sem volt érdemes magam.

– Azt hiszem, nem értjük egymást – állapította meg a cowboy, hatalmas éleslátásról téve tanúbizonyságot. – Hadd világítsam meg a problémát! – Úgy tűnt, ez a kedvenc kifejezése. Biztos valami meggyőzőtanfolyamon tanították. Hát, ennyit tud a magyarországi rendszer, állapítottam meg szomorúan. A sóhajomat a cowboy biztatásnak vette, és tényleg megpróbálkozott annak a bizonyos problémának a megvilágításával. – Idén újjátást vezetnek be az IQ vámpírok felvételi rendszerében.

– Fantasztikus. Idén jelentkezhetnek szupertitkos kémek is? – Szarkazmusnak szántam, de ő fel sem vette.

– Majdnem – válaszolt megfontoltan. – Létrehoznak egy várólistát. Ami azt jelenti, hogy emberek is jelentkezhetnek.

– Ennél nagyobb baromságot még életemben nem hallottam.

– Pedig teljesen logikus lépés.

– Amennyiben?

– Amennyiben nagy bajban vannak. Valószínűleg minden kiemelkedő szürkeállományra szükségük van, hogy életben maradjanak. Vagy hogy megoldják azt a kis problémájukat, ami miatt minden megállapodást sutba vágta egy időre. Magyarán próbálnak minél nagyobb vámpír- és emberanyagból meríteni. A várólistások idővel rendes tagok lehetnek, ha például nem várt baleset érné őket. Vagy ha netalántán ők kérnék saját vámpírosításukat, és erre lenne is lehetőség. Mármint ha a törvények értelmében van üresedés.

– Felteszem, mostanság van néhány üres hely.

– Akad.

– Tegyük fel, hogy egy kósza pillanatra elgondolkoztam az ajánlatán.

– Remek. – Mosoly nem járt hozzá, de egy fokkal bársonyosabb hang igen.

– Ne örüljön, ez csak elméleti feltételezés.

– Értem.

– Tegyük fel, jelentkezem a felvételire, brillírozom, ami a gyakorlatban kizárt, mert soha nem voltam IQ bajnok, de mindegy, tegyük fel, hogy felvételt nyerek. Jól érzékelem, hogy az üres helyek szinte a nyakamra vonzzák a vámpírfogakat, és ha nem vagyok résen, ripsz-ropsz vámpírrá válhatok?

– Nem egészen.

– Nem egészen, vagy egészen nem? Ez ugyanis abszolút nem mindegy.

– Én úgy fogalmaznék, hogy az akció nem veszélytelen, de ahhoz képest, hogy egy csapat vámpír közé kell mennie, egész biztonságos. Az IQ vámpírok a legvisszafogottabbak, ezt jól tudjuk. Ügyelnek arra, hogy ne szegjék meg a törvényt, hiszen azzal a jelenlegi helyzetben erősen gyengülne a pozíciójuk. Nem tesznek senkit vámpírrá az akarata ellenére. Általában.

– Ezt az utolsó megjegyzést jobb lett volna nem odabigygyeszteni a megnyugtató duma végére – dohogtam fennhangan, hogy a cowboy is hallhassa.

– Csak próbáltam őszinte lenni. Mivel felvételire megy, egy csomó közönséges vámpírral is találkozni fog.

– Hanyagoljuk ezt a jövő idejű kijelentő módot, ha kérhetem. Egyáltalán nem mondtam igent, és egyre kevésbé érzek késztetést rá.

– Feltételezhetjük, hogy azoknak a vámpíroknak túlnyomó része azért megy, mert komolyan gondolja a felvételit, tehát oda akar tartozni. Ergo: nem akar balhét.

– Kivéve, ha már kirúgták.

– Hát, nem tagadom, ennek van egy kevés esélye, de... nem sok. A vámpírok rendet tartanak maguk közt, amíg csak egy-két renitens hőbörgéséről van szó. A gáz akkor van, amikor bandaháború tör ki. De ilyen helyzet jelenleg nincs, és nem is várható. Egyébként pedig, a biztonságérzetén elég sokat tudunk javítani. Tudja, a titkosszolgálatnál vannak a titkos kütyük.

– Képzelem – röhögtem el magam.

– Most mi van? – kérdezte a cowboy.

– Bocs, csak jó a fantáziám – kuncogtam. – Elképzeltem a magyar jamesbondos csodafegyvereket. Biztosan nagyon hasznosak lehetnek vámpírtámadás ellen. Vajon mi lehet a legtitkosabb fegyver? – kérdeztem nem kevés szarkazmussal a hangomban. – Talán a fokhagymaesszencia-parfium vámpírharapás ellen? Esetleg szenteltvizet fröcskölő díszgomb a kosztümkabátján? Nem, ennél biztosan valami izmosabb. Szuperkocsi, ez az! – kiáltottam lelkesen. – Az minden kémfilmben van, nem? Az itteni típus, gondolom, nem beszél, de az anyósülés oldalán légzsák helyett ezüstkarót kilövő szerkentyű egy felturbózott Suzukiban bizonyára felér egy életbiztosítással... Szóval, kösz, nem. – Az utóbbi ötleten még egy pillanatra el is gondolkoztam. Kár, hogy aránylag kevés vámpír szeret autókázni, s ha mégis, a támadásait nem ott végzi szinte egyik sem.

– Befejezte, Borbíró kisasszony? – kérdezte a cowboy, elnyomva egy majdnem látható mosolyt szája szegletében. Tuti, hogy ő is elképzelte. Amilyen barmok dolgoznak itt, lehet, hogy valaki a bekamerázott szobában zajló beszélgetést visszahallgatva holnapról már gőzerővel dolgozik az új projekteken.

– Még lenne egy csomó jó ötletem – próbálkoztam. Legalább érezem jól magam, ha már ennyi időt elfecséreltem egy olyan állásajánlatra, amit a végén úgy dobok vissza, ahogy kell. Bizony

beindult a fantáziám. – Szemfog-visszanövesztő szérummal kevert vérkészítmény készült már?

– Szerintem ezt itt hagyjuk abba – javasolta a cowboy nagyon lassan, tagoltan ejtve az egyes szavakat. Szinte megsajnáltam. De annyira mégsem, végtére is, neki köszönhettem a nap minden nyűgét-baját. Ez az érzés alighanem kölcsönös volt. – Van olyan készítményünk, amellyel ténylegesen növelhető a vámpírok közelségében a biztonságérzet. Nem egy – hogy is mondta? – „jamesbondos” csodafegyver, amely automatikusan ezüstszőget köhög a vámpír szívébe, de azért valószínűleg több hasznát látja majd. . .

– Csak látnám – javítottam azonnal. – Nem fogadtam el az állást, emlékszik?

– Még tart az állásinterjú, nem igaz? – Szemmel láthatóan stílust váltott. Valószínűleg belátta, hogy Borbíró kisasszonyozás nem hat meg. – Szóval, mint mondtam, van valódi megoldás a problémára, még ha nem is tökéletes.

– Gondolom, a kutya a mondat második felében van elásva. Nem tökéletes, ez vajon mit jelenthet? Van szuperverda, amely légszák helyett tényleg ezüstkarót lő ki, de a vámpír helyett időnként az embert találja szíven? Vagy oroszrulett-szerűen működik: ha megnyomom, *lehet*, hogy ezüstkaró, de lehet, hogy mégiscsak légszák?

– Rendben – nyelt egy nagyot a cowboy. – Kezdjük ott, hogy nincs szuperverda.

– Klassz. Miért is nem vagyok meglepődve?

– A magyaroknak mindig is a vegyészet volt az erősségük, nem pedig a szuperverdagyártás. Mint az köztudott.

– Valóban. Én ezt különösen jól tudom, mert az erős kémiai ágazatnak köszönhetően egészen a közeli múltig volt egy egészen jó kis állásom.

– Igen, tudom. – Újból nagyot kellett nyelnie. – Nos, éppen ezért azt is jól tudja, milyen lehetőségek vannak a vámpírvéralkalmazásban.

– Igen. Ezt, azt hiszem, nyugodtan állíthatjuk.

– Nahát. Végre egyetértünk valamiben. – Ezt valószínűleg nem hivatalos megállapításnak szánta, inkább csak hangosan gondolkodott. Meg is torpant a beszédben, és újra a pohara után nyúlt. Elképedtem. Hogy képes valaki ennyit vedelni? Főleg tejet? – Vannak olyan szérumaink, amelyek képesek előidézni a jellegzetes vámpírtulajdonságok egy részét. – Na, ettől tényleg elkerekedett a szemem.

– *Tudom*, hol áll jelenleg a vámpírvérkutatás. Prímán mennek az egérkísérletek, de ez még édeskevés a boldogsághoz. Az enyémhez legalábbis.

– *Nem tudja*, hogy hol áll jelenleg a vámpírvérkutatás. Ezek a kísérletek szigorúan titkosak, és sokkal előrébb tartanak, mint ahogy hiszi.

– Értem. – Vagyis csak szerettem volna érteni. – Azért, ha nem baj, nem kísérleteznék magamon a szuperszérumokkal, még ha egyes majmok remekül reagáltak is rá.

– Nem majmok, emberek.

– Kizárt, hogy embereken is tesztelték. Ez nem...

– Nem legális? Lehet. De gondolja, hogy a kormány tényleg teljesen leállítja a vámpírkísérleteket, amikor ennyire ki vagyunk szolgáltatva a vámpírok kényére-kedvére? Vannak titkos kísérletek, akár tetszik, akár nem. Jók az eredmények. Megnövekedett erő kifejtés, fantasztikus gyorsaság, élesebb látás és hallás, szupergyors regenerálódás.

– Ezenkívül, gondolom, megnövekedett szemfog és agresszióra való hajlam, ja, és a szinte kielégíthetetlen szexuális étvágyat ne is említsem, igaz? A vérszomj pedig már csak hab a tortán.

– Mint említettem, a megoldás nem tökéletes – mondta farccal. Mintha csak arról beszélgettünk volna, hogy lyukas esernyő alatt egy nyári zápor nem a legkívánatosabb esemény, ami érheti az embert. – De korántsem olyan vészes, mint amilyennek képzeled.

– Miért, próbálta már?

– Nem, de...

– Akkor hadd döntsem el én, mennyire tartom vészesnek a mellékhatásokat. Egyébként pedig nem vállalom a melót, úgy-hogy kár a gőzért.

– Miért nem?

– Mert nem vagyok rá alkalmas. És mert túl veszélyes.

– A kutatásaink alapján ön a legmegfelelőbb ember a feladatra. Különbön nem győzködném ilyen lelkesen, elhiheti. – Hát, ha ez a lelkes üzemmódja, nem szeretném látni mély depresszióban, gondoltam. – Hány vámpírológust tud még felmutatni az országban? – kérdezte.

– Mármint rajtam kívül? Kettőt. Na jó, ha a hetvenvalahányéves Keresztessy profot nem számítjuk, akkor marad a Hajdú Laci. Aki biztos sokkal alkalmasabb a szupertitkos ügynöki feladatokra.

– És aki háromszor felvételizett kommunikáció szakra, de egyszer sem vették fel, így kezdett el alja vámpírmunkákkal foglalkozni. Biztos átmenne az IQ vámpírok felvételijén.

– Na jó, ott a pont. – Ezt kénytelen voltam elismerni. Akit háromszor nem vesznek fel kommunikáció szakra, az valószínűleg külön IQ-kategória. Hát igen, Lacit nem az eszéért szeretjük. Sőt, egyáltalán nem szeretjük, mert jó nagy tahó. Viszont a vámpírokhöz mindig is volt érzéke. Talán épp ezért.

– Ez a munka sem sokkal veszélyesebb, mint évekkal ezelőtt a vámpírminta-begyűjtés, aminek a forradalmasítását önnek

köszönhetjük. – Nyalizzál csak, gondoltam, ez biztos nehezedre esik. – A mi segítségünkkel sokkal nagyobb biztonságban mozoghatna a vámpírok közt, mint eddig bármikor. Gondolja meg! Nincs hova mennie. Mármint ebben az országban.

– Ami nem feltétlenül dőf szíven, tekintve, hogy számos más országban viszont kapva kapnak utánam.

– Itt továbbra is vámpírokkal foglalkozhatna. Kicsit másképp, mint eddig, de úgy tudom, kedveli a kihívásokat. Érdekes és hasznos munkát végezhetne. Ráadásul sokkal több pénzért, mint amennyit bármelyik másik országban kínálnának önnek. Ha nem tűnt volna fel, abszolút alkupozícióban van.

– Ez mind szép és jó – mondtam, s a dolog ezen részével valóban ki is voltam békülve. – Csak az nem tetszik nekem, ami a mérleg másik serpenyőjében van.

– Van pár órája megfontolni a dolgot. – Mindig is szerettem a nagylelkű férfiakat. Reméltem, ez kiül az arcomra.

– És ha nemet mondok? – kérdeztem.

– Elküldjük az egyik legjobb ügynökünket, aki feleannyira sem ért a vámpírokhoz, mint ön, és valószínűleg otthagyja a fogát. Bár remélhetőleg mégsem. Mivel az ügy megoldására annyi esélye sem lenne, mint önnek, valószínűsíthető egy kormányválság és annak minden nyűgös-bajos következménye. Részletezzem, vagy még emlékszik a legutóbbira?

– Szükségtelen részleteznie – sóhajtottam. Hogy én mennyire rühellem az érzelmi zsarolást!

– Tudom, hogy senki nem szeret ilyen fontos dologban ennyire gyorsan dönteni, de az előrehozott határidő miatt gyorsan kell lépnünk.

– Előrehozott felvételi? – kaptam fel a fejem. – Hirtelen sürgőssé vált a megüresedett helyek betöltése?

– Nagyon úgy tűnik.

– Remek kis katyvasz lehet a házuk táján – csóváltam a fejemet. Ez az ügy elég furcsa volt, és a legfurcsább az, hogy komolyan elkezdett érdekelni. A lehetőség, hogy az IQ vámpírokat tanulmányozhassam szokványos életvitelük közben, több volt vonzó lehetőségnél. Tudtam, a józan ész azt diktálja, hogy mondjak határozottan nemet, és soha többé be ne tegyem ide a lábam. Ehelyett mit tettem? Megpróbáltam összeszedni a gondolataimat és kérdéseimet, mintha valóban fontolóra venném az ajánlatot. Hát normális vagyok én?!

Iszonyú csend volt, nem szoktam hozzá, hogy a légy zümmögését is hallani lehet.

– Rengeteg kérdésem van – mondtam –, úgylát kérek egy tollat meg egy lapot. – A cowboy szó nélkül átengedte az íróasztalát. Ő úgysem ült le egy pillanatra sem. – Tejet nem kérek, de valami pia jöhetne. A hatékonyabb agyműködés érdekében.

– Pia? Mármint alkohol?

– Mármint igen. Például egy kis bor. Meg egy kis vizet is kérek. És ropit vagy valami hasonlót. Valami zene is kellene. De legalábbis valamilyen zaj.

– Nem bírja a hangszigetelt szobákat?

– Ezek szerint.

– Rendben, ezen ne múljon. – Felemelte a telefont, én pedig addig is próbáltam koncentrálni. Az irodaszoba szépen be volt rendezve, de ordított róla, hogy alig használják. A polcokon gyönyörű rendben, esztétikusan elrendezve álltak a könyvek, az íróasztalon pedig a telefonon kívül csak egy számítógép, tiszta lapok és színes tollak voltak, sehol egy személyes fénykép vagy érdekesebb emléktárgy. A szőnyeg vörös alapon egy bikát mintázott, végképp nem irodába illett, de ezt végül is a tejjel és vérrel teli hűtőszekrényről, no meg a fekete bőrkanapéről is el lehetett mondani. A cowboy a zárt szekrényekhez lépett, és

kinyitott egy dupla ajtót, hogy láthatóvá váljék a legkevésbé irodába illő látványelem: a legdögösebb hififelszerelés, amihez eddig szerencsém volt.

Kopogtak. Az ajtón fiatal nő lépett be.

– Szia, Attila – mondta –, itt a cucc. – Betolt egy gurulós szekrényt, benne vagy kétszáz CD-vel, aztán az íróasztalra helyezett egy borospoharat és egy üveg tokaji aszút. A nő eltűnt, a cowboy pedig kérdően nézett rám a CD-szekrény túlsó oldaláról. Ekkor lepődtem meg először úgy istenigazából, mert a felső polcon szinte komplett válogatást találtam a kedvenc zenéimből. Vagy nagyon megegyezik az ízlésem valakiével, vagy valamelyik túlbuzgó ügynök nem átalított még a CD-parkomról is jelentést készíteni. Ez az utóbbi gondolat nem volt túl kellemes. Igyekeztem inkább a kitűzött feladatra koncentrálni. Betettem Philip Glass Echnaton operáját, hadd legyen nekem jó, és a cowboynek kevésbé. Kevesen bírják ezt a zenét, viszont remekül lehet mellette agyalni.

A cowboy ledőlt a kanapéra egy könyvvel.

– Szóljon, ha szüksége van még valamire! És szóljon, ha kézen van!

– Rendben – mondtam, és körmöltni kezdtem a kikészített papírlapra. Rengeteg kérdésem volt, ami azt jelentette, hogy komolyan érdekelt a projekt. Az pedig valószínűleg arra utalt, hogy totál elment az eszem. Belekortyoltam az aszúba, behunytam a szemem, hogy ráhangolódjam az ismétlődő dallamra, és megcsóváltam a fejemet. Bakker, így aztán lehet dolgozni! Meg tudnám szokni. Kár, hogy nem elméleti szakembert keresnek, aki egy íróasztal mögött kényelmeskedhet, hanem valakit, akinek oda kéne tartania a nyakát a vámpírfogak közé. És aki elég hülye ahhoz, hogy ezt meg is tegye.